

Familia mea

E frumoasă, e bună, grijulie mereu.
Ea mă ține de mână și e îngerul meu.
Mămica mea, mâini de catifea,
Mă mângâie cu drag, mă-ntâmpină în prag.
Mămica mea, pentru mine stea,
Îmi cântă-ncetișor și-mi spune "Somn ușor!"

E înalt și puternic ca un prinț din povești.
Ne jucăm de-a de toate cum tu nici nu gândești.
Tăticul meu, jucăus mereu,
Mă poartă după gât, cu el nu mi-e urât.
Tăticul meu e ca un erou
Sau cavaler sau cal, tăticul ideal.

Are părul ca neaua, spune-ntruna povești.
Are doar vorbe bune, chiar și-atunci când greșești.
Bunica mea, glas de catifea,
Mă-nvață poezii și jocuri de copii.
Bunica mea, merg în parc cu ea.
În leagăn noi ne dăm, cu creta desenăm.

Pe genunchi el m-așază, stă cu mine oricât.
Și-mi explică întruna câte sunt pe Pământ.
Bunicul meu, înțelept mereu,
Orice l-aș întreba, răspunsul voi afla.
Bunicul meu, e dibaci, zic eu.
Și cel mai priceput, în toate ne-ntrecut.

Toate-s bune, dar seara, când mă duc la somnic,
Eu îmi rog îngerușul să m-asculte un pic.
Și-i spun așa: tare te-aș ruga
Să-mi dai un frățior, așa mai mărișor.
Sau surioară, mai mărișoară,
Să știe să vorbească și mult să mă iubească.